

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΙΣ

Υπό κ. Γ. ΛΑΣΚΑΡΗ

Ἄξιζει, πράγματι, στή σημερινή μέρα, νά κάνουμε μία σύντομη ἀναδρομή στο παρελθόν, γιά νά θυμηθοῦμε μερικά γεγονότα λησμονημένα ἴσως ἀπό τοὺς παλῆρους καὶ ἄγνωστα στοὺς νεώτερους, πού ὅμως συνθέτουν καὶ αὐτά, κατὰ κάποιον τρόπον, τὴν ἱστορίαν τῆς ἰδρύσεως τῆς Διεθνούς Ὀργανώσεως Ἐργασίας.

Τὰ γεγονότα αὐτὰ συνδέουν τόσο πολὺ τὴν Δ.Ο.Ε. μετὴν Ἐργατικὴ Τάξιν ὑπὸ τὴν Διεθνῆ Συνδικαλιστικὴ Ὀμοσπονδία, τὴ Διεθνῆ δηλαδή τοῦ Ἄμστερνταμ πού ἀποτελοῦσε τὴ συνδικαλιστικὴ ἔκφραση τῶν ἐργαζομένων, ὥστε δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀναφέρεται κανεὶς στὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς δύο αὐτοὺς Ὀργανισμοὺς χωρὶς νά μιλήσῃ καὶ γιά τὴ δράσιν τοῦ ἄλλου.

Εἶναι γνωστὸ ἄλλωστε, ὅτι, χωρὶς τὸν σύνδεσμο αὐτὸ καὶ χωρὶς τὴν εἰλικρινῆ συνεργασίαν τῶν δύο αὐτῶν Ὀργανισμῶν, θὰ ἐκλονίζετο ἡ Διεθνὴς Συνδικαλιστικὴ ἔπειτα ἀπὸ τῆς δοκιμασίας πού ὑπέστη, ὅπως ἐπίσης εἶναι γνωστὸ, ὅτι καὶ ἡ Δ.Ο.Ε. δὲν θὰ διεσώζετο ἀπὸ τὴ δίνῃ τῶν Διεθνῶν γεγονότων πού παράσφρασαν στὴν κατάρρευση ὁλόκληρην τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν, ἂν δὲν ὑπῆρχεν αὐτὴ ἡ συνεργασία καὶ ἡ ὑποστήριξιν τῆς Δ. Συνδικαλιστικῆς.

Κάτι περισσότερο θὰ μπορούσαμε νά λέγαμε γιά τὴν ἀλληλεπίδρασιν τῶν δύο αὐτῶν Ὀργανισμῶν.

Θὰ μπορούσαμε νά λέγαμε, ὅτι, ἂν ἀπὸ τὸ 1916, πού ἐμαίνετο ἀκόμη ὁ πόλεμος, δὲν ἄρχιζε ὁ Διεθνὴς Συνδικαλισμὸς ν' ἀπασχολῆται μετὰ τὰ προβλήματα τῆς κοινωνικῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ κόσμου τοῦ μεταπολεμικοῦ, καὶ δὲν ἐπρόβαλλε τὰ κοινωνικά του αἰτήματα γιά τὴ δίκαιη, μεταπολεμικὰ, μεταχείρισιν τῶν ἐργατῶν, καὶ ἂν ὅλες οἱ προσπάθειες δὲν γινόντουσαν ὅσο συστηματικὰ καὶ ἔντονα γινήκανε πρὸς τὶς Κυβερνήσεις τῶν διαφόρων Κρατῶν, γιά τὴν υἱοθέτησιν τῶν ἀποφάσεων τῆς Ἐργατικῆς Τάξεως ἀπὸ τὰ Ἐθνικὰ Συνδικαλιστικὰ κινήματα, ἴσως νά μὴ ἐδημιουργεῖτο μετὰ τὴ μορφὴ, τὸ σχῆμα, τὴ σύνθεσιν καὶ τὶς ἁρμοδιότητες πού ἐδημιουργήθη καὶ πού ἐπέτρεψαν στοὺς διεθνῆς αὐτὸ κοινωνικὸ κοινοβούλιον ν' ἀναπτύξῃ ὅσῃν ἀνάπτυξιν δράσιν, γιά τὴν κατασφάλισιν τῆς κοινωνικῆς εἰρήνης, πού εἶναι πάντα τὸ βᾶθος τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου.

Κάτω ὅμως ἀπὸ αὐτὲς τὶς συνθήκας, πού, ἄς τὸ ποῦμε κι' αὐτὸ, συνεπικουροῦντο ἀπὸ τὸ βορεῖα τῶν ἐπαναστάσεων πού ὄλο καὶ δυνάμωνε, οἱ νικητρίαις συμμαχικαὶ δυνάμεις, ἀμέσως μετὰ τὶς 11 Ν)βρη τοῦ 1918 πού ἔληξαν οἱ ἐχθροπραξίαι, ἄρχισαν νά καταπιάνωνται μετὰ τὴν ὀργάνωσιν Διασκέψεως γιά τὴν ὑπο-

γραφή τῶν συνθηκῶν τῆς εἰρήνης, ὅχι ὁμως πιά μόνον γιά τόν καθορισμό τῶν ὄρων καί τῶν ἐπανορθώσεων πού θά ἐπιβάλλονταν στοὺς νικημένους, ὅπως ἦσαν οἱ πρῶτες τους σκέψεις, ἀλλά καί γιά τὴν κοινωνική, τὴν πολιτική καί τὴν οἰκονομική πρόοδο πού ἐκαλοῦντο νὰ ἐξασφαλίσουν γιά τὸν μεταπολεμικὸ κόσμο.

Μὲ βάση αὐτὲς τὶς σκέψεις, τὸ Γεννάρη τοῦ 1919, οἱ νικητρίες συμμαχικὲς Δυνάμεις κατάρτισαν μία 15μελὴ ἐπιτροπὴ γιά τὴν ἐπεξεργασία μιᾶς κοινῆς γιά ὅλο τὸ κόσμο Ἑργατικῆς Νομοθεσίας.

Ἀνάμεσα στὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς αὐτῆς ἦσαν καί 4 προσωπικότητες τοῦ Διεθνοῦς Συνδικαλισμοῦ, σὰν ἐκπρόσωποι τῆς Ἑργατικῆς Τάξεως τοῦ ἐλευθέρου κόσμου: ὁ Α. Ζουὸ τῆς Γαλλίας, ὁ Σάμουελ Γκόμπερς τῶν ΗΠΑ, ὁ Ἐμίλ Βαντερβέλντε τοῦ Βελγίου καί ὁ Μπάρνες τῆς Μ. Βρετανίας.

Μποροῦμε νὰ ποῦμε, ὅτι οἱ 4 αὐτοὶ διακεκριμένοι ἐργατικοί, ἀποτελοῦσαν μέσα στὴν Ἐπιτροπὴ τὴν ψυχὴ καί τὸν νοῦν πού κατηύθυνε τὶς ἐργασίες της.

Βέβαια δὲν γίνονταν ὅλες οἱ ἀπόψεις τους δεκτές. Καί ὅσες γίνονταν τὸ κατώρθωναν μὲ πολλὰς προσπάθειες, μὲ μεγάλες δυσκολίες, μὲ ἀγῶνα μποροῦμε νὰ ποῦμε.

Σ' αὐτῶν ὁμως αὐτὲς τὶς προσπάθειες καί τοὺς ἀγῶνες ὀφείλονται καί ἡ ἀπόφαση τῶν Δυνάμεων γιά τὴν ἴδρυση τῆς Δ.Ο.Ε. πού ἀπετέλεσε τὸ 13ον μέρος τῆς συνθήκης τῶν Βερσαλλιών, καί ἡ σύνταξη τοῦ Χάρτου Ἑργασίας—πού παρ' ὅλες τὶς ἀτέλειες πού παρουσιάζει σήμερα ἀποτελοῦσε τότε ἄλλα κοινωνικῆς προόδου,—καί ἡ ἀνάθεση τῆς πραγματοποιήσεώς του στὴ Δ.Ο.Ε. καί ἡ χάραξη τῶν γενικῶν κανόνων γιά τὴν ἐπίλυση τῶν ἐργατικῶν καί τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων τῆς μεταπολεμικῆς περιόδου, καί ἡ ἐκπόνηση ἀκόμα τοῦ σχεδίου Καταστατικοῦ τῆς Δ.Ο.Ε.

Πάνω ὁμως ἀπ' ὅλα καί πρῶτα ἀπ' ὅλα, σ' αὐτῶν τὶς προσπάθειες, τὶς ἐπίμονες καί συνεχεῖς, ὀφείλεται ὁ καθορισμὸς τῆς τριμεροῦς συνθέσεως τῆς Διεθνοῦς Διασκέψεως Ἑργασίας πού γίνεται κάθε χρόνο, τοῦ ἱστορικοῦ αὐτοῦ Κοινωνικοῦ Κοινοβουλίου, τοῦ ὁποίου τὸ τριμερὲς τοῦ σχήματος ἔχει πραγματικὰ ἐπαναστατικὴ σημασία ὅχι μόνον γιά τὴν ἐποχὴ πού ἰδρύθηκε ἡ Δ.Ο.Ε., ἀλλὰ καί γιά σήμερα ἀκόμα, ἀφοῦ εἶναι τὸ μοναδικὸ Διεθνὲς Διακυβερνητικὸ συλλογικὸ ὄργανο πού λειτουργεῖ ὑπὸ τριμερῆ σύνθεση.

Ἔτσι ἰδρύθη ἡ Δ.Ο.Ε. στὰ 1919.

Ἀπὸ τοὺς βασικοὺς σκοποὺς καί τὰ ἰδανικὰ πού ἀναφέρονται στὸν πρόλογο καί στὶς γενικὲς ἀρχὲς τοῦ Καταστατικοῦ τῆς Δ.Ο.Ε. ἀντιγράφομε τὰ ἐξῆς:

I. Παγκόσμιος καί διαρκὴς Εἰρήνη μπορεῖ νὰ ἐδραιωθῆ μόνον ἂν βασιζέται στὴν Κοινωνικὴ Δικαιοσύνη.

II. Ἡ φυσική, ἡ ἠθική καί ἡ πνευματικὴ εὐτυχία τῶν ἐργατῶν εἶναι ὑπερτάτης διεθνοῦς σημασίας.

III. Ὑπάρχουν συνθηκὲς ἐργασίας πού συνεπάγονται τέτοια ἀδικία, τλαιπωρία καί στερήσεις—σ' ἓνα μεγάλο ἀριθμὸ ἀνθρώπων, πού δημιουργοῦν τόσο μεγάλῃ ἀνησυχία, ὥστε ἡ εἰρήνη καί ἡ ἀρμονία τοῦ κόσμου ν' ἀπειλοῦνται. Βελτίωση τῶν συνθηκῶν αὐτῶν πρέπει νὰ γίνῃ ἐσπευσμένως.

IV. Ἡ ἐργασία δὲν θά πρέπει νὰ θεωρῆται ἀπλῶς σὰν ἓνα ἐμπόρευμα.

Μπορούμε άραγε νά πούμε σήμερα, ότι οι ώραιες αυτές έπαγγελίες άποτελοῦν πραγματικότητες ή κοντεύουν, έστω, νά πραγματοποιηθοῦν;

Ἐναμφισβήτητα γιά ένα διάστημα άρκετῶν χρόνων μετά τήν ἴδρυσή της, ή Δ.Ο.Ε. άνταποκρίθηκε κατά ένα μεγάλο μέρος στις προσδοκίες τής Ἐργατικῆς Τάξεως καί προώθησε πολλές διεκδικήσεις τῶν εργαζομένων σέ στάδια πραγματοποιήσεώς τους διεθνώς, *πραγμα πού έχει ιδιαίτερη σημασία γιά τά Κράτη πού έχουν αδύναμο συνδικαλισμό.*

Δέν μπορούμεν όμως νά πούμε, ότι τήν ἴδια άπόδοση σημειώνει ή λειτουργία τής Δ.Ο.Ε. ως τά σήμερα, όταν μάλιστα ἔχουμε ὑπ' ὄψιν ότι έμεσολάβησε καί άλλος παγκόσμιος πόλεμος, καί δέν βλέπουμε ν' αναγνωρίζονται καί νά αξιολογοῦνται καί ν' αξιολογῶνται οί κατ' αὐτόν καί μετ' αὐτόν θυσίες τής Ἐργασίας, ἀπό τήν ὁποίαν όμως προέρχεται ὅ,τι βλέπουμε, ὅ,τι ὑπάρχει γύρω μας— τὸ πᾶν.

Βέβαια, δέν άμφισβητοῦμε, αντίθετα πιστεύουμε, εἴμαστε βέβαιοι, ότι ζοηρά ἐπιθυμία καί τής Δ.Ο.Ε. εἶναι νά πραγματοποιηθοῦν ὅσα αναφέρονται στό Καταστατικόν της. Αὐτός εἶναι άλλωστε ὁ σκοπός καί τής συστάσεώς της καί τής ὑπάρξεώς της. Διαπιστώνομε όμως ένα γεγονός, καί τὸ γεγονός αὐτὸ εἶναι ότι ὑπάρχουν Κράτη ὅπου *«ή Κοινωνική Δικαιοσύνη»* βρίσκεται στή σφαῖρα τῶν ὀνειρών, ὅπου *«ή φυσική, ή ήθική καί ή πνευματική εὐτυχία τῶν εργατῶν»* εἶναι λόγια πού δέν έχουν κανένα νόημα, ὅπου *«οἱ συνθηκές εργασίας συνεπάγονται καί ἀδικίες καί ταλαιπωρίες καί στερησεις»* χωρὶς νά ὑπάρχει διάθεση ὅχι *«έσπευσμένης»* ἀλλ' οὔτε ἀργῆς βελτιώσεώς τους, ὅπου *«ή εργασία δέν θεωρεῖται ἀπλῶς εμπόρευμα»* ἀλλ' εἶναι *καί τὸ πιδ φθινὸ εμπόρευμα, τὸ μόνο εμπόρευμα* πού ὑπόκειται σέ κρατική διατίμηση κάτω τοῦ κόστους του καί ὅπου καί ὁ Συνδικαλισμός ἀκόμη αντιμετώπιζει, ὑπὸ αὐτήν ἢ ἐκείνην τήν μορφήν, ἐπεμβάσεις ἀπαράδεκτες, ὅλα δέ αὐτὰ δείχνουν, τὸ ὀλιγώτερο, τήν μειωμένη άπόδοση τῶν δραστηριοτήτων τής Δ.Ο.Ε.

Δέν νομίζω, ότι χρειάζεται νά ἐκταθῶ σέ λεπτομέρειες. Ὅπου αὔξηση τής ἐπιρροῆς τῶν ἐπαναστατικῶν ιδεῶν, ἐκεῖ ἔλλειψη σύγχρονης Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἐκεῖ οἱ εργαζόμενοι ζοῦν χειρότερα ἀπὸ ὅ,τι ζοῦσαν προπολεμικά, ἐκεῖ ὁ κόσμος τοῦ μόχθου ἔχει χάσει τήν ἐλπίδα γιά ένα καλύτερο αὔριο, ἐκεῖ δέν φθάνουν οἱ δραστηριότητες τής Δ.Ο.Ε.

Τεματίζοντας τήν ὀμιλίαν μου, καί ἐπειδή πιστεύω πολὺ στόν προορισμό καί στήν άποστολή τής Δ.Ο.Ε., ἐπισημαῖνω τὸν σπουδαῖο ρόλο τὸν ὁποῖον καί πρέπει *καί μπορεῖ* νά διαδραματίσει ὁ Διεθνῆς αὐτὸς Ὅργανισμός γιά τήν Κοινωνική, τήν Πολιτική καί τήν Οἰκονομική Πρόοδο τής ἀνθρωπότητας, εὐχόμενος νά ξεπεράση τίς τυχόν αδυναμίες πού μπορεῖ νάχη γιά γνωστούς καί άγνωστούς λόγους, γιά νά ξεπεράση καί τίς προσδοκίες πού ὅλοι στηρίζομε σ' αὐτόν.